

אנחנו, שמוטי הוסת

לא בצל

ירוחם, אגדת חורף

כְּחוֹשֶׁה וְעֵטוּפָה רוּחוֹת קָרְדִים
הַשְּׁמֵשׁ מִתְעַטְטֵשׁת בַּמְכָתֶשׁ,
הַעֵרָה שְׁקָעָה עִם הַחֲרָטוּם
בְּחֲרָטוֹת הָעֵרֵב הַנוֹקֵשׁ.

בְּכַבִּישׁ הַמְסִתִּים בְּאֵין מוֹצֵא
הַרִיק תּוֹפָח כְּמוֹ מַפְרֵשׁ מְרוּט,
הָאֶפְלָה שׁוֹכְכֶת כְּמוֹ נוֹצָה
עַל הַקְרִיָה שְׁלֵא תִמְצָא חֲרוּת.

וּשְׁבִיל הַבֶּשֶׁם נַח עַל הַצְּוֹאֵר
פּוֹלֵשׁ לַחֲשֵׁף עַל נִימֵי הַקּוֹל,
מוֹטֵל פְּשׁוּק בְּעֵמֶק הַמְרָבֵד.

עַל הַגְּבָעוֹת בְּשֶׁפֶף הַמְדַבֵּר
אוֹרְבִים וּמְקִיזִים זְבוּבֵי הַחוֹל
בְּאֶבֶךְ עֵד.

יֵלֵד עֵירִם עַל הַחוּף,
יֵלֵד עֵירִם בְּסוּף,
פֶּלֶג הָעוֹר הַכְּסוּף
בְּעֵין הַחֲמָה,
קִנְה גּוֹפּוֹ לֹא קָמַל.

עֵלִם עֵירִם בְּרָחוּב,
עֵלִם עֵירִם לֹא בְּצֵל,
הוֹלֵךְ לֹא נִכְלָם,
בְּאֶלְמוֹת קָרְמֵל
לֵילָה מְאִיר אֶת חֲלוּקֵי נְחָלָיו.

גָּבַר עֵירִם בְּחֵלוֹן,
גָּבַר עֵירִם עַל הַגֵּג,
לֹא בָּגַפוּ בְּשֶׁלֶג יְחָף,
וְלֹא חָף.
בְּמַבֵּט מְזַגֵּג
הַקְרֵת דוֹקְרֵת,
הַגּוּף מִתְאַדָּה
וְעָף.

מכתב לשרה אמנו

To Sarah J. Connor

כָּאֵן בְּעֵתִיד
קוֹלְךָ הַחוֹמֶק בְּרַעַשׁ
עָכוּר.

סְלִילִי עֵבֶרְךָ
פְּקֻדָּה, צְוֹאָה, זְכוּרֹן,
עֵבוּר

הַבֵּן
שִׁשְׁלַח אֶת אָבִיו
לְהַפְרוֹת אֶת אִמּוֹ
בְּחֶלֶב סֹגֵל
וּלְמוֹת.

כָּאֵן בְּעֵתִיד
אֲנִי וְאֵת
בוֹעוֹת שֶׁל גְּפְרִית
מוֹטְלוֹת בְּצֶלֶם
הָאוֹב הַחֲנוּט.

צְבֹא פְּלִיטֵי הַכְּתֻבָּה,
שְׁהוֹתִיר לְךָ הָאֵב,
בְּטָרֶם שְׁבֵר אֶת הַקֶּסֶת.

נִשְׁרֵת דְּבַרֵי הַיָּמִים,
שְׁאוּלֵי נְאֻמָּרוֹ,
אֲנַחְנוּ
שְׁמוּטֵי הַוֶּסֶת.